

വിജയി ... അപ്പോഴും ചാമ്പ്യൻ!

വായനാ ഭാഗം #30

- VII. യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ അവസാന ആഴ്ച്ച (തുടർച്ച).
  - E. ചൊവ്വ: “ചോദ്യങ്ങളുടെ വലിയ ദിവസം” (തുടർച്ച).
    - 3. ചോദ്യങ്ങളുടെ ഒരു പരമ്പര (തുടർച്ച):
      - b. സദുക്യർ പുനരുത്ഥാനത്തെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചു (മത്താ. 22:23-33; മർക്കൊ. 12:18-27; ലൂക്കൊ. 27-39).
      - c. ഏറ്റവും വലിയ കല്പന ഏതെന്ന് ഒരു ന്യായശാസ്ത്രീ ചോദിക്കുന്നു (മത്തായ. 22:34-40; മർക്കൊ. 12:28-34; ലൂക്കൊ. 20:40).
      - d. “ക്രിസ്തുവിനെ” കുറിച്ച് യേശു ചോദിക്കുന്നു (മത്താ. 22:41-46; മർക്കൊ. 12:35-37; ലൂക്കൊ. 20:41-44).¹
    - 4. ശാസ്ത്രീമാരെയും പരീശന്മാരെയും ക്രിസ്തു കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു (മത്താ. 23:1-39; മർക്കൊ. 12:38-40; ലൂക്കൊ. 20:45-47).²

മുഖവുര

നിങ്ങൾക്ക് ചുറ്റും കുലപാതകികളും കവർച്ചക്കാരുംമാണ്. അവരിലൊരാൾ മുമ്പോട്ടു വരുന്നു, ഒരു കള്ളചിരിയോടെ അയാളുടെ ചുണ്ട് കോട്ടുന്നു. നിങ്ങളുടെ ജീവനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ മല്ലിടുന്നു. നിങ്ങൾ ആ മനുഷ്യനെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു, എന്നാൽ നിങ്ങൾ ശ്വാസം വിടാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് അയാളുടെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരാൾ വരുന്നു, ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ആവർത്തിച്ച് ആവർത്തിച്ച് സംഭവിക്കുന്നു. നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അതിശയിച്ചേക്കാം, “എന്നെ ആക്രമിക്കുന്നതിന് ഒരവസാനമില്ലേ?” യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ അവസാന ആഴ്ചയിലെ ചൊവ്വാഴ്ചയിൽ നടക്കുന്നത് ഇതിന് സമാനമാണ്. അവന്റെ ചുറ്റും ശത്രുക്കൾ നിരന്ന്, ക്രിസ്തുവിനെ നിരന്തരം ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടം അക്രമികളെ അവൻ പരാജയപ്പെടുത്തിയ ഉടനെ, അടുത്തകൂട്ടം വരുന്നു. അവർ യേശുവിനെ ആക്രമിച്ചത് വാളുകളാലോ മുഷ്ടികളാലോ ആയിരുന്നില്ല, പിന്നെയോ വാക്കുകളാലായിരുന്നു, എങ്കിലും അവരുടെ കടന്നാക്രമണം മരണകരമായിരുന്നു.

നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞപാഠത്തിൽ, കർത്താവിന്റെ അധികാരത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചതായി നാം കണ്ടു. കൂടാതെ ചുങ്കം കൊടുക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാരീച്ച ചോദ്യത്തിന് അവൻ മറുപടിപറഞ്ഞതും നാം കേട്ടു. അവസാനം ആർക്കും ഉത്തരം പറയുവാൻ കഴിയാത്ത ചോദ്യം യേശു ചോദിക്കുന്നതുവരെ അവരുടെ തെരുതെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ തുടർന്നിരുന്നു. വാക്കുകൾ കൊണ്ടുള്ള അവരുടെ പ്രഹരത്തെ ക്രിസ്തു നേരിട്ടതങ്ങനെയാണ്. ഒരു ബോക്സിങ്ങ് മത്സരം കഴിയുമ്പോൾ, റഫറി കൈയുറയുള്ള ഒരാളുടെ കൈ ഉയർത്തിപ്പറയും, “ഇതാ വിജയി ... ഇപ്പോഴും ചാമ്പ്യൻ!” അവന്റെ ശത്രുക്കളുടെ വാക്പയറ്റിൽ, യേശു “വിജയിയായി ... അപ്പോഴും ചാമ്പ്യൻ!”

പുനരുത്ഥാന സംഘട്ടനം
(മത്താ. 22:23-33; മർക്കൊ. 12:18-27;
ലൂക്കൊ. 20:27-39)

ചോദ്യം

യേശു പരീശന്മാരോടും ഹേരോദ്യരോടും ഉത്തരം പറഞ്ഞശേഷം (മത്തായി 22:15-22), “സദുക്യരിൽ ചിലർ ... യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു” (മർക്കൊസ് 12:18)³ “പുനരുത്ഥാനമില്ലാ എന്ന് പറയുന്ന” വരായിട്ടുവേണം അവരെ തിരിച്ചറിവാൻ (മർക്കൊസ് 12:18). ആത്മീയ ലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, ദൂതന്മാരേയും പുനരുത്ഥാനത്തേയും അടക്കം നിഷേധിക്കുന്നവരായിരുന്നു സദുക്യർ (പ്രവൃത്തികൾ 23:8 നോക്കുക). ആ സംശയാലുക്കൾ യേശുവിനെ സമീപിച്ച് “അവനെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി” (മർക്കൊസ് 12:18).

ക്രിസ്തുവിനാൽ ലജ്ജിതരായ, അവരുടെ ശത്രുക്കളായ, പരീശന്മാരെ കണ്ടപ്പോൾ സദുക്യർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാം. എങ്ങനെയായാലും, അവന് ഉത്തരം പറയുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ചോദ്യം തങ്ങളുടെ കൈയിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് അവർ വിചാരിച്ചത് - അതിനാർക്കും ഉത്തരം ഉണ്ടാകയില്ല എന്ന് അവർ കരുതിയിരിക്കാം. പുനരുത്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് പരീശന്മാരുമായി വാദിക്കുന്നതിന് നല്ല ഒരു ഉപാധിയായി ഇത് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്.⁴ സാങ്കല്പികമായ രീതിയിലായിരുന്നു ആ ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചത്:

ഗുരോ, ഒരുത്തന്റെ സഹോദരൻ മക്കളില്ലാതെ മരിച്ചു ഭാര്യ ശേഷിച്ചാൽ ആ ഭാര്യയെ അവന്റെ സഹോദരൻ പരിഗ്രഹിച്ചു തന്റെ സഹോദരൻ സന്തതിയെ ജനിപ്പിക്കേണം എന്ന് മോശെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഏഴു സഹോദരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു; അവരിൽ മുത്തവൻ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിച്ചു സന്തതിയില്ലാതെ മരിച്ചുപോയി. രണ്ടാമത്തവൻ അവളെ പരിഗ്രഹിച്ചുസന്തതിയില്ലാതെ മരിച്ചു; മൂന്നാമത്തവനും അങ്ങനെതന്നെ . എഴുവരും സന്തതിയില്ലാതെ മരിച്ചു; എല്ലാവർക്കും ഒടുവിൽ സ്ത്രീയും മരിച്ചു. പുനരുത്ഥാനത്തിൽ അവൾ അവരിൽ ഏവനു ഭാര്യയാകും? എഴുവർക്ക് ഭാര്യആയിരുന്നുവല്ലോ (മർക്കൊസ് 12:19-23).

ആ ചിത്രീകരണവും ചോദ്യവും മനസ്സിലാക്കുവാൻ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ന്യായപ്രമാണത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ അറിയണം. ന്യായപ്രമാണം (“ലിവിറ്റ്സ് ലോ” എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്) ആവർത്തനപുസ്തകം 25:5-10.⁵ വിവാഹിതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ മരിക്കുകയും അവന് അവകാശിയില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ, അവന്റെ സഹോദരൻ (അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത ബന്ധു) ആ വിധവയെ വിവാഹം കഴിച്ച് അവകാശിയെ ജനിപ്പിക്കണം. ആ വിധവക്ക് ഒരു ശിശുജനിച്ചാൽ, ആ ശിശുആയിരിക്കും മരിച്ച ആളുടെ അവകാശി. ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം കുടുംബങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുകയും സ്ഥലവും സമ്പത്തും കുടുംബങ്ങളിൽ തന്നെ നിലനിർത്തുക എന്നതായിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്ത് ആ നിയമം കർശനമായി പാലിച്ചിരുന്നോ എന്ന് നമുക്കറിയില്ല,⁶ എന്നാൽ അത് അപ്പോഴും മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. സദുക്യർ രൂപപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സംഭവ പരമ്പരകൾ അസം

ഭവ്യമായിരുന്നു, അത് അസാധ്യവുമായിരുന്നില്ല. “അവൾ ആരുടെ ഭാര്യ ആയിരിക്കും?” എന്ന് അവർ ചോദിച്ചപ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ അവർ കൃത്രിമമായി ചിരിച്ചിരിക്കാം. ഒരു പുനരുത്ഥാനമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ വിവരിച്ച രീതിയിലുള്ള വിവാഹ ബന്ധം ശരിയാക്കുക അസാധ്യമാണെന്നാണ് അവർ വിചാരിച്ചത്.

ഉത്തരം

സദുകൃതരുടെ വിഷമ പ്രശ്നത്തിനു മുമ്പിൽ പരീശന്മാർ കൃഷ്ണത്തിരിക്കാം, എന്നാൽ യേശുവിന് ഒരു കൃഷ്ണവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾ തിരുവെഴുത്തുകളേയും ദൈവശക്തിയേയും അറിയാൻ കൊണ്ട് തെറ്റിപ്പോകുന്നു” (മത്തായി 22:29). സദുകൃതർക്ക് രണ്ടു വിഷയങ്ങളിൽ ആധികാരികത ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവ ദൈവവും അവന്റെ വചനവും ആയിരുന്നു. ഫലത്തിൽ, ക്രിസ്തു അവരോട് പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾ ഇവ രണ്ടിലും അജ്ഞരാണ്!”⁷

അവരുടെ വാദഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനം തെറ്റായ ഊഹത്തിൽ നിന്നായതുകൊണ്ട്. അവർ അജ്ഞരായിരുന്നു. അവരുടെ തെറ്റായ വിചാരം ജീവിതം കല്ലറക്കപ്പുറം ഉണ്ടെങ്കിൽ, അത് ഭൗമീക അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ തുടരണം എന്നായിരുന്നു. അങ്ങനെയല്ല കാര്യമെന്ന് യേശു അവരോട് പറഞ്ഞു.

അതിന് യേശു ഉത്തരം പറഞ്ഞത്, ഈ ലോകത്തിന്റെ മക്കൾ വിവാഹം കഴിക്കുകയും വിവാഹത്തിന് കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും ആ ലോകത്തിന് മരിച്ചവരിൽ നിന്നുള്ള പുനരുത്ഥാനത്തിന് യോഗ്യരായവർ വിവാഹം കഴിക്കുകയല്ല വിവാഹത്തിന് കൊടുക്കപ്പെടുകയല്ല; അവർക്ക് ഇനി മരിപ്പാനും കഴിയുകയല്ല. അവർ പുനരുത്ഥാന പുത്രന്മാരായാകാതെ ദൈവദൂതതുല്യരും ദൈവ പുത്രന്മാരും ആകുന്നു (ലൂക്കോസ് 20:34-36).⁸

വിവാഹബന്ധം മരണത്തോടെ അവസാനിക്കുന്നു (റോമർ 7:2) കൂടാതെ, നാം ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നത് ഭൗമീക ശരീരത്തോടെയല്ല, ആത്മീയ ശരീരത്തോടെയാണ് (1 കൊരിന്ത്യർ 15:42-44); ജഡീക താൽപര്യങ്ങൾ വിട്ടിട്ടാണ് പോകുന്നത്.⁹

സദുകൃതരുടെ അജ്ഞതയ്ക്ക് രണ്ടാമത്തെ തെറ്റായ കരുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നു: അത് ആളുകൾക്ക് നിത്യമായ ഒരാത്മാവില്ല എന്നതായിരുന്നു. “ഒരു മനുഷ്യൻ മരിക്കുന്നതോടെ ഇല്ലാതാകുന്നു” എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം.¹⁰ ആ തെറ്റിന് പിന്നീടുള്ള അവരുടെ ഊഹം പുറത്തുകൊണ്ടുവരുവാൻ, യേശു പറഞ്ഞു,

എന്നാൽ മരിച്ചവർ ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് മോശയുടെ പുസ്തകത്തിൽ മുൾപടർപ്പു ഭാഗത്ത് ദൈവം അവനോട്, “ഞാൻ അബ്രഹാമിന്റെ ദൈവവും, യിസഹാക്കിന്റെ ദൈവവും, യാക്കോബിന്റെ ദൈവവും എന്നു അരുളിച്ചെയ്ത പ്രകാരം വായിച്ചിട്ടില്ലയോ”? അവൻ മരിച്ചവരുടെ ദൈവമല്ല ജീവനുള്ളവരുടെ ദൈവമത്രേ, നിങ്ങൾ വളരെ തെറ്റിപ്പോകുന്നു (മർക്കോസ് 12:26, 27).

ആ ഉദ്ധരണി പുറപ്പാട് 3:6 ആയിരുന്നു. (സദുക്യർ അംഗീകരിച്ച പഴയ നിയമ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു പുറപ്പാട്.¹¹) ആ വേദഭാഗത്തിൽ യഹോവ പറഞ്ഞു, “ഞാൻ അബ്രഹാമിന്റെ ദൈവവും, യിസഹാക്കിന്റെ ദൈവവും യാക്കോബിന്റെ ദൈവവും ആകുന്നു.” പുറപ്പാട് 3:6 പറഞ്ഞപ്പോൾ അബ്രഹാമും യിസഹാക്കും, യാക്കോബും മരിച്ചിട്ട് അനേക വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സദുക്യരെ സംബന്ധിച്ച്, “ഒരു മനുഷ്യൻ മരിച്ചാൽ ... ഒന്നുമല്ലാതായി തീരുന്നു.”¹² അവരുടെ വിശ്വാസം ശരിയാണെങ്കിൽ, ഫലത്തിൽ, ദൈവം പറഞ്ഞത്, “ഞാൻ ഒന്നുമല്ലാതായി തീരുന്നവയുടെ ദൈവമാണ്.”

യേശുവിന്റെ പോയിന്റ് എന്തെന്നാൽ ദൈവം പറഞ്ഞത്, “ജീവിച്ചിരിക്കാത്തവരുടെ ദൈവമാണ് ഞാൻ എന്നല്ല.” അവന്റെ വാദഗതി ഒരു പക്ഷേ ഒരു അനുമാന പ്രമാണ പ്രകാരം ആയിരിക്കാം പ്രകടിപ്പിച്ചത്.¹³

- മുഖ്യപ്രസ്താവന: ദൈവം മരിച്ചവരുടെ ദൈവമല്ല ജീവനുള്ളവരുടേതാണ്.
- ചെറിയ പ്രസ്താവന: ദൈവം പറഞ്ഞു, “ഞാൻ (വർത്തമാന കാലം¹⁴) അബ്രഹാമിന്റെയും, യിസഹാക്കിന്റെയും, യാക്കോബിന്റെയും ദൈവം ആകുന്നു” - അവർ മരിച്ച് അനേക വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം.
- തീർപ്പ്: അതുകൊണ്ട്, അബ്രഹാമും, യിസഹാക്കും, യാക്കോബും മരിച്ചു എങ്കിലും ജീവിച്ചിരിക്കണം.

പുനരുത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ചോദ്യത്തിന്, ക്രിസ്തു നേരിട്ടല്ല പരോക്ഷമായിട്ടത്രേ ഉത്തരം നൽകിയത്. പുനരുത്ഥാനത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന സദുക്യരുടെ മൂല കാരണത്തിലേക്കാണ് അവൻ പോയത്: മരിച്ചവർ ജീവിക്കുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയാതെ അവർ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നത്. ആ പ്രസ്താവന തെറ്റാണെന്ന് യേശു തെളിയിച്ചു. “നിങ്ങൾ വളരെ തെറ്റിപ്പോയി.” എന്ന് അവൻ തീർച്ചയോടെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരുപക്ഷേ അവൻ തലയാട്ടിയിരിക്കും, (മർക്കോസ് 12:27; എഫെസ്യൻ 2:10).

“പുരുഷാരം ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അവന്റെ ഉപദേശത്തിൽ അവർ വിസ്മയിച്ചു.” (മത്തായി 22:33). സദുക്യരുടെ കഴക്കുന്ന ചോദ്യത്തിന് ആരും ഇതേവരെ ഉത്തരം പറഞ്ഞ് അവർ കേട്ടിട്ടില്ല. അത് കേട്ട് കൊണ്ടിരുന്ന ശാസ്ത്രീമാരും അതിൽ സംപ്രീതരായി. ചിലർ പറഞ്ഞു, “ഗൂരോ, നീ പറഞ്ഞത് ശരി” (ലൂക്കോസ് 20:39; കുടാതെ മർക്കോസ് 12:32). പരീശന്മാർ ഒരു പക്ഷേ നോട്ടുകൾ എഴുതിയെടുത്തിരിക്കാം. സദുക്യർ അത്തരം ചോദ്യങ്ങളുമായി അവനെ സമീപിച്ചിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ല!

സംഘട്ടന കല്പന
(മത്താ. 22:34-40; മർക്കൊ. 12:28-34;
ലൂക്കൊ. 20:40)

ആ ചർച്ചയിൽ നിന്ന് സദുക്യർ പിൻവാങ്ങിപ്പോയി, എന്നാൽ പരീശന്മാർ പരാജയം സമ്മതിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. “യേശു സദുക്യരെ മിണ്ടാതാക്കിയ വിവരം അവർ കേട്ടപ്പോൾ, അവർ ഒരുമിച്ചുകൂടി” (മത്തായി

22:34). പെട്ടെന്ന് ഒരു സമിതി വിളിച്ചശേഷം, അവരുടെ ചാമ്പ്യനായ ഒരു ന്യായശാസ്ത്രി വന്നു (മത്തായി 22:35),¹⁵ തിരുവെഴുത്തിൽ പ്രാഗത്ഭ്യ-മുളളവനായിരുന്നു. മുമ്പ്, അവർ യുവാക്കളെ തെരഞ്ഞെടുത്തായിരുന്നു അയച്ചത്;¹⁶ ഈ സമയത്ത് പരിചയ സമ്പന്നനായാണ് അയച്ചത്.

പരീശന്മാർ ക്രിസ്തുവിനു ചുറ്റും ചെയ്തതുപോലെ,¹⁷ ന്യായശാസ്ത്രി, “അവനെ പരീക്ഷിച്ച്, ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു, ‘ഗുരോ, ന്യായപ്രമാണത്തിൽ ഏതു കല്പന വലിയത്?’” (മത്തായി 22:35, 36). യെഹൂദ ഗുരുക്കന്മാർക്കിടയിൽ, “ഒരു ... ചോദ്യവും കൂടുതൽ പരുഷമായി വാദിച്ചിരുന്നില്ല.”¹⁸ മോശെയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ, 365 നിഷേധ കല്പനകളും 248 ക്രിയാത്മക കല്പനകളും ഉണ്ടെന്ന് റബ്ബിമാർ തിട്ടപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. 613 കല്പനകളും പ്രമാണിക്കുന്നത് അസാധ്യമല്ലെങ്കിൽ പ്രയാസമായിരുന്നു എന്ന് അവർ കരുതിയിരുന്നു, അവർ അതിനെ “ഘനമുള്ളവ” (കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ളവ) എന്നും “ഘനം കുറഞ്ഞവ” (പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞവ) എന്നും തരംതിരിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ ഏതാണ് “ഘനമേറിയത്” (കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ളത്) എന്നായിരുന്നു അവരുടെ സംവാദ ചോദ്യം.

മുൻപ്, മറ്റൊരു ന്യായശാസ്ത്രി, ക്രിസ്തുവിനെ ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ,¹⁹ ന്യായപ്രമാണം ആവർത്തനപുസ്തകം 6:5ലും ലേവ്യാപുസ്തകം 19:18ലും ചുരുക്കി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി അവൻ സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി; ദൈവത്തെയും അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുക (ലൂക്കോസ് 10:25-28). ആവാകൃഷ്ടർ യേശു ഈ അവസരത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചു:²⁰

അതിന്നു യേശു എല്ലാറ്റിലും മുഖ്യ കല്പനയോ, “യിസ്രായേലേ കേൾക്ക, നമ്മുടെ ദൈവമായ കർത്താവ് ഏക കർത്താവ്, നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ നീ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണമനസോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കേണം”²¹ എന്നാകുന്നു. രണ്ടാമത്തേതോ, “കൂട്ടുകാരനെ നിന്നെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കേണം”²² എന്നത്രേ. ഇവയിൽ വലുതായിട്ട് മറ്റൊരു കല്പനയുമില്ല (മർക്കോസ് 12:29-31).

പത്തു കല്പനകളിൽ ആദ്യത്തെ നാലെണ്ണം ആവർത്തനപുസ്തകം 6:5 ലും അവസാനത്തെ ആറെണ്ണം ലേവ്യാപുസ്തകം 19:18 ലും ചുരുക്കി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി പല യെഹൂദ ഗുരുക്കന്മാരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.²³ ഒരാൾ ആവർത്തനപുസ്തകം 6:5 ഉം ലേവ്യാപുസ്തകം 19:18 ഉം അനുസരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാൾ പത്തു കല്പനകൾ മുഴുവനും അനുസരിക്കുന്നുണ്ട്, പത്തു കല്പനകൾ മുഴുവൻ ഒരാൾ അനുസരിച്ചാൽ - അയാൾ ന്യായപ്രമാണം മുഴുവൻ അനുസരിക്കുന്നു എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ വിലയിരുത്തൽ.

ക്രിസ്തുവിന്റെ മൂന്നുത്തരങ്ങളിൽ അവരുടെ പ്രതിനിധി സംപ്രീതനായ വിവരം പരീശന്മാർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല (മർക്കോസ് 12:28).²⁴ ഇപ്പോൾ അവൻ കർത്താവിന്റെ അവസാന പ്രതികരണത്തിലും യോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചു:²⁵

ശാസ്ത്രി അവനോട്, നന്നു ഗുരോ; നീ പറഞ്ഞത് സത്യം തന്നെ. ഏകനേയുള്ളു, അവനല്ലാതെ മറ്റൊരുത്തനുമില്ല. അവനെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണമനസോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടുംകൂടെ സ്നേഹിക്കുന്നതും തന്നെ

പ്പൊലെ കൂട്ടുകാരനെ സ്നേഹിക്കുന്നതും, സകല സർവ്വാംഗഹോമങ്ങളെ ക്ഷോഭം യാഗങ്ങളെക്കാളും സാരമേറിയതു തന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു (മർക്കൊസ് 12:32, 33).

മിക്ക പരീശന്മാരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി, ഈ ശാസ്ത്രീയിൽ ഒരു തുറന്ന സമീപനവും സത്യസന്ധതയും യേശു കാണുകയുണ്ടായി. അവൻ അവനോട് പറഞ്ഞു, “നീ ദൈവരാജ്യത്തോട് അകന്നവനല്ല” (മർക്കൊസ് 12:34). ക്രിസ്തു തന്റെ ഉപദേശം തുടർന്നപ്പോഴും അവന്റെ ആത്മാർത്ഥത അവൻ സൂക്ഷിച്ചോ? “അകലെ അല്ലാതിരുന്ന” ആ സ്ഥാനത്തുനിന്ന് അവൻ പെന്തകൊസ്തനാളിൽ രാജ്യത്തിൽ/സഭയിൽ ആയി തീർന്നോ (പ്രവൃത്തികൾ 2:38, 41, 47)? നമുക്ക് അറിയില്ല, എന്നാൽ അവൻ അവസരം ഉണ്ടായിരുന്നു.

പരസ്യമായി യേശുവിനോട് അവസാനമായി ചോദിച്ച ചോദ്യമായിരുന്നു പത്തു കല്പനകളെ കുറിച്ചുള്ളത്. മർക്കൊസ് എഴുതി, “അതിന്റെ ശേഷം അവനോട് ആരും ഒന്നും ചോദിച്ചാൻ തുനിഞ്ഞില്ല” (മർക്കൊസ് 12:34; മത്തായി 22:46 നോക്കുക). ലൂക്കൊസ് കൂട്ടിച്ചേർത്തു, “പിന്നെ അവനോട് ചോദിച്ചാൻ അവർ തുനിഞ്ഞതുമില്ല” (ലൂക്കൊസ് 20:40). ഒന്ന്, അവന്റെ ശത്രുക്കൾ തരംതാഴ്ത്തപ്പെട്ട് ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. രണ്ട്, അവരുടെ ചോദ്യശരങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ച ഉത്തരങ്ങൾ അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചതിന്റെ വിപരീതഫലമാണുള്ള വാക്കിയത്: ആളുകൾക്ക് മുന്നിൽ അവൻ അപകീർത്തിയുണ്ടാകുന്നതിനു പകരം, അവന്റെ പ്രതികരണങ്ങൾകൊണ്ട് അവൻ പുരുഷാരത്തെ ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി (മത്തായി 22:33; മർക്കൊസ് 12:37 നോക്കുക).

മശിഹാ ഏറ്റുമുട്ടൽ
(മത്താ. 22:41-46; മർക്കൊ. 12:35-37;
ലൂക്കൊ. 20:41-44)

ക്രിസ്തുവിന്റെ ശത്രുക്കൾ അവനോട് ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതു മതിയാക്കിയെങ്കിലും, അവൻ മതിയാക്കിയിരുന്നില്ല. അപ്പോഴും ഒന്നിച്ചുകൂടിയിരുന്ന, പരീശന്മാരിലേക്ക് അവൻ തിരിഞ്ഞു (മത്തായി 22:41),²⁶ ചോദിച്ചു, “ക്രിസ്തുവിനെ കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് എന്തു തോന്നുന്നു, അവൻ ആരുടെ പുത്രൻ?” (മത്തായി 22:42).

“ക്രിസ്തു” എന്ന വാക്ക് പരീശന്മാർ കേട്ടപ്പോൾ, നാം യേശുവിനെ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല അവർ വിചാരിച്ചത്, എന്നാൽ ദൈവം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുൻപ് വാഗ്ദാനം ചെയ്ത മശിഹായെ കുറിച്ചാണ്. ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ, യേശുവിന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകുക എളുപ്പമാണ്. മശിഹാ ദാവീദിന്റെ പിൻഗാമിയായിരിക്കും എന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നു (2 ശമുവേൽ 7:12, 13; സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 89:3,4; 132:11; യെശയ്യാവ് 9:7; 11:1, 2; യിരെമ്യാവ് 23:5).²⁷ അതുകൊണ്ട്, അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു, “ദാവീദിന്റെ പുത്രൻ” (മത്തായി 22:42). അവരുടെ ഉത്തരം തെറ്റായിരുന്നില്ല, പക്ഷെ പൂർണ്ണമായിരുന്നില്ല. മശിഹാ ദാവീദിന്റെ സന്തതിയായിരിക്കുമെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്, എന്നാൽ അതിൽ കൂടുതലായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. മശിഹായെ കുറിച്ചുള്ള പരീശന്മാരുടെ അറിവ് അവർ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

യേശു ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യത്തെത്തുടർന്ന് രണ്ടാമതൊന്ന് ചോദിച്ചു: “എന്നാൽ ദാവീദ് ആത്മാവിൽ അവനെ, ‘കർത്താവ്’ എന്നു വിളിക്കുന്നത് എങ്ങനെ? ‘ഞാൻ നിന്റെ ശത്രുക്കളെ നിന്റെ പാദപീഠം ആക്കുവോളം എന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് ഇരിക്ക എന്ന് കർത്താവ് എന്റെ കർത്താവിനോട് അരുളി ചെയ്തു എന്നു അവൻ പറയുന്നുവല്ലോ?’” (മത്തായി 22:43, 44). ആ ഉദ്ധരണി സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 110:1ൽ നിന്നാണ്, “അതു മശിഹായെ കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനമായി യെഹൂദന്മാർ കരുതിയിരുന്നു.”²⁹ ആ വാക്യത്തിൽ ആദ്യം, “കർത്താവ്” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്, പിതാവായ ദൈവമാണ്.³⁰ രണ്ടാമത് “കർത്താവ്” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് മശിഹയാണെന്ന് യെഹൂദന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

യേശു അവസാനിപ്പിച്ചു, “ദാവീദ് അവനെ ‘കർത്താവ്,’ എന്ന് വിളിച്ചു എങ്കിൽ അവൻ എങ്ങനെ അവന്റെ പുത്രൻ അകും?” (മത്തായി 22:45). ക്രിസ്തു “ദാവീദിന്റെ പുത്രൻ,” ആയിരുന്നു, എന്നാൽ അവൻ അതിൽ ഉപരിയായിരുന്നു. ദാവീദിന്റെ കർത്താവായി, ക്രിസ്തു ദാവീദിന് മുൻപുണ്ടായിരുന്നവനും, ദാവീദിനെ സൃഷ്ടിച്ചവനും ആയിരുന്നു. വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം, ഈ ബഹുവിധമായ ആശയം യേശു യോഹന്നാനോട് അറിയിക്കുകയുണ്ടായി, “ഞാൻ ദാവീദിന്റെ വേരും വംശവും ശുഭമായ ഉദയ നക്ഷത്രവുമാകുന്നു” (വെളിപ്പാട് 22:16; എംഫസിസ് മൈൻ). മശിഹ ദാവീദിന്റെ പുത്രനായിരുന്നു എന്ന് പരീശന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു (രാജകീയം); അവൻ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനും കൂടെ (ദൈവീകം) ആയിരുന്നു എന്നാണ് അവർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരുന്നത്.

യേശുവിന്റെ ചോദ്യത്തിന് “ആർക്കും ഉത്തരം പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല” (മത്തായി 22:46). അതിനുത്തരം പറയുവാൻ, മശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ഉപദേശം അപൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്ന് അവർ സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. “എന്നാൽ വലിയ പുരുഷാരം അവന്റെ (യേശു) വാക്ക് സന്തോഷത്തോടെ കേട്ടുപോന്നു” (മർക്കൊസ് 12:37; എൻ. ഐ. വി.). തിരുവെഴുത്തിലുള്ള തങ്ങളുടെ ഗ്രാഹ്യം വലുതാണെന്ന് ചിന്തിച്ചിരുന്നവരെ യേശു അന്ധസ്ഥമാക്കിയത് അവർക്ക് ഒരു പക്ഷെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാം (യോഹന്നാൻ 7:49 ലെ മനോഭാവം ശ്രദ്ധിക്കുക).

കാപട്യം ഉപരോധിക്കപ്പെട്ടു
(മത്താ. 23:1-39; മർക്കൊ. 12:38-40;
ലൂക്കൊ. 20:45-47)

യേശുവും തന്റെ ശത്രുക്കളും തമ്മിൽ വാക്പയറ്റിൽ ഏർപ്പെട്ടപ്പോൾ പുരുഷാരം കൂടികൂടി വന്നു (മർക്കൊസ് 12:37). ആ ഏറ്റുമുട്ടൽ ക്രിസ്തു അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് മുൻപ് അവന് ഒരു പ്രവൃത്തികൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് സുഖകരമായിരിക്കയില്ല എന്നാൽ അതു ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു.³¹ അവൻ പരീശന്മാരെ ഉറച്ച നിലയിൽതന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ആ വിഭാഗക്കാർ വർഷങ്ങളായി അവനെ അലോസരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ കർത്താവിന് തന്റെ ദേഷ്യവും നിരുത്സാഹവും പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നതിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. യേശു അത്രയും ശക്തമായി സംസാരിക്കുവാൻ സാധ്യതയുള്ള കാരണങ്ങൾ ഇതാണ്.³²

(1) തിന്മ തുറന്നുകാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സങ്കീർത്തനക്കാരൻ എഴുതി, “യഹോവയെ സ്നേഹിക്കുന്നവരേ ദോഷത്തെ വെറുപ്പിൻ” (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 97:10; ആമോസ് 5:15 നോക്കുക) ക്രിസ്തു ആദ്യം ദൈവാലയത്തെ ശുദ്ധീകരിച്ചത് ചാട്ടവാർ കൊണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോൾ അവനത് ചെയ്തത് വാക്കുകളാലായിരുന്നു.

(2) പരീശന്മാരുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ളവർ തങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ എന്തിനുവേണ്ടിയുള്ളവർ എന്ന് കാണേണ്ടിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൻ പൊതുവായി പുരുഷാരത്തേയും (മത്തായി 23:1) ശിഷ്യന്മാരെ പ്രത്യേകമായും സംബോധന ചെയ്തു (മത്തായി 23:1 ലൂക്കൊസ് 20:45).

(3) പരീശന്മാർ മാനസാന്തരപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു. അവൻ പരീശന്മാരേയും സംബോധന ചെയ്തിരുന്നു (മത്തായി 23:13), ഒരു പക്ഷേ അവരിൽ ഒന്നോ അതിലധികം പേർക്കോ സുബോധം വന്നിട്ട്. വിസ്മയിക്കുമെന്ന് വിചാരിച്ചേക്കാം.³³ തിരുവെഴുത്ത് പറയുന്നതനുസരിച്ച്, “ജ്ഞാനിയെ ശാസിക്കാം, അവൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കും” (സദൃശവാക്യങ്ങൾ 9:8). മുൻപ്, “രാജ്യത്തിൽനിന്ന് അകലെയല്ലാത്ത ഒരു പരീശനെ യേശു കണ്ടിരുന്നു” (മർക്കൊസ് 12:34); ഒരു പക്ഷേ വന്നിരുന്നവരിൽ ആത്മാർത്ഥ ഹൃദയമുള്ളവരും ഉണ്ടായിരുന്നേക്കാം.

മിക്ക എഴുത്തുകാരും മത്തായി 23 ലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ “ഹാ കഷ്ടം” എന്ന വിവരണത്തെ ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകളോടും വിരൽ ചൂണ്ടലോടും കൂടെയാണ് എടുത്തു കാണിക്കുന്നത്, എന്നാൽ അവന്റെ സന്ദേശത്തിലെ അവസാനഭാഗത്തുള്ള വേദന നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ? യേശുലേമേ, യേശുലേമേ ...” (വാ. 37-39) മത്തായി 23നെക്കുറിച്ച് ഒരു എഴുത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു ...

... അതൊരു മനസലിവിന്റെ കരച്ചിലാണ്; ആ വാചകങ്ങളിലെ ഉറച്ച ദയാകടാക്ഷ ശബ്ദം നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശവും ഭാവവും നമുക്കു നഷ്ടമാകും സത്യത്തിൽ അത് രക്ഷിതാവിന്റെ ശത്രുക്കളോടുള്ള അവസാന അപേക്ഷയാകുന്നു, അവരുടെ കുറ്റവും അവർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടാൽ തന്നെ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ശിക്ഷയേയും പ്രകടമാക്കുന്നതായിരുന്നു.³⁴

മത്തായി 23 നാം വിശദമായി പിന്നീട് പഠിക്കും; ഇപ്പോൾ നാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് ആ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തതു പരീശന്മാരുടെ കാപട്യത്തെക്കുറിച്ചാണ്. 23:13-15, 23, 25, 27-29 നോക്കുക.

കർത്താവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ചില പാപങ്ങൾ കാപട്യത്തെക്കാൾ വലുതായിരുന്നു. “കപട ഭക്തി” എന്നത് ഹുപ്പോക്രീറ്റസ് എന്ന ഗ്രീക്ക് വാക്ക് പദം മാറ്റിയത്³⁵ വേദിയിലുള്ള ഒരു അഭിനേതാവിനെ ഗ്രീക്കുകാർ ഉപയോഗിച്ച വാക്കാണ്. ഒരാൾ താൻ ആരല്ല എന്ന് നടിക്കുന്ന അർത്ഥമാണ് അതിനുള്ളത്. “നടിക്കുക” എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. ചില അവസരങ്ങൾ, നാം എല്ലാം പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ അത് പോലെ ചെയ്യുകയില്ല - എന്നാൽ, അതിൽ തന്നെ, അസ്ഥിരത കാപട്യമല്ല. തനിക്കറിയാവുന്ന ഏറ്റവും നല്ല രീതിയിൽ ജീവിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുന്നത് കാപട്യമല്ല; നാമെല്ലാം അത് ചെയ്യുന്നവരാണ് (റോമർ 3:23). മറിച്ച് ഒരു കപട ഭക്തിക്കാരൻ തന്റെ ആത്മീയമായ നില

വാരം മറ്റുള്ളവരെ വഞ്ചിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ ചെയ്യുകയാണ്.

ഹൃദയത്തിൽ കാപട്യം നിറഞ്ഞ വ്യക്തികളുടെ ജീവിത രീതി കാപട്യം ഉള്ളതായിരുന്നു.

അത് അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ ഒരു വ്യക്തി കപടഭക്തിക്കാരനാണോ അതോ അയാൾ തന്റെ ബലഹീനത നിമിത്തം നമുക്കങ്ങനെ തോന്നുന്നതാണോ എന്ന് എങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്താം? നമുക്ക് സാധ്യമല്ല. യേശുവിന് കഴിയുമായിരുന്നു, കാരണം അവന് മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ അറിയാമായിരുന്നു (യോഹന്നാൻ 2:25); എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കും എനിക്കും മറ്റുള്ളവരുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ളത് അറിയുവാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് മറ്റൊരാളെ “കപടഭക്തിക്കാരൻ” എന്ന് മുദ്രണം ചെയ്യാതിരിക്കാം. എനിക്കറിയാവുന്ന ഏക ഹൃദയം എന്റേതുമാത്രമാണ്; നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന ഏക ഹൃദയം നിങ്ങളുടേതുമാത്രമാണ് (1 കൊരിന്ത്യർ 2:11). അതുകൊണ്ട് നാം പരീശന്മാരുടെ കാപട്യത്തെ കുറിച്ച് പഠിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് മറ്റുള്ളവരിൽ പ്രയോഗിക്കാതിരിക്കാം. മറിച്ച്, നമുക്കൊരോരുത്തർക്കും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ കാപട്യത്തിന്റെ അംശം ഉണ്ടോ എന്ന് നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

ക്രിസ്തു പരീശന്മാരുടെ കാപട്യത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, അവൻ പറഞ്ഞത് “അവർക്ക് വലിയ ശിക്ഷാ വിധിയുണ്ട് എന്നാണ്.” (മത്തായി 23:14; മർക്കൊസ് 12:40). അവരെ “നരകത്തിന്റെ പുത്രൻ” (ന്മാർ) (മത്തായി 23:15). പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ്, അവൻ പറഞ്ഞു, “പാമ്പുകളേ, സർപ്പ സന്തതികളേ, നിങ്ങൾ നരക വിധി എങ്ങനെ ഒഴിഞ്ഞു പോകും?” (മത്തായി 23:33).³⁶ പരീശന്മാരുടെ ഇടർച്ചയെക്കുറിച്ച് അപ്പോഴും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ (മത്തായി 15:12), യേശുവിന്റെ “ഹാ കഷ്ടം” എന്നത് ഒരു പക്ഷേ അവർക്ക് ദഹനക്കേടുണ്ടാക്കും.

വീണ്ടും, ക്രിസ്തുവിന്റെ കഠിനമായ വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് അവന്റെ ശത്രുക്കളെ ശിക്ഷിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശം മാത്രമായിരുന്നു എന്ന് പറയട്ടെ. യേശുവിന്റെ അവസാന വിലാപം (മത്തായി 23:37-39) വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് “കരുണ കാണിക്കുന്നതിനും, അത് നേടിയെടുക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു മനസൊരുക്കമാണ്.”³⁷

അത് ഒരു പക്ഷേ ക്രിസ്തുവിന്റെ അവസാന പരസ്യപ്രസംഗം ആയിരിക്കാം,³⁸ തീർച്ചയായും അത് അവസാനത്തെ ഒന്നായിരുന്നു. “അത് യോഗ്യമായിരുന്നു; എന്നാൽ അത് വിധികല്പിതമാണെന്ന് യേശു അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അവൻ കരുണയൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല.”³⁹ അടിക്കുകയും “രക്തമൊഴുക്കുകയും” ചെയ്യുന്ന യുദ്ധങ്ങളിൽ നിന്ന് അവന്റെ ശത്രുക്കൾ വിട്ട് പോയേക്കാം, എന്നാൽ അവനെ കൊല്ലുവാൻ അവർ കൂടുതൽ ഗുഢാലോചന നടത്തി.

ഉപസംഹാരം

ക്രിസ്തുവിന്റെ പരസ്യശ്രേഷ്ഠ അവസാനിച്ചു എന്നാൽ ദിവസം അവസാനിച്ചില്ലായിരുന്നു. നമ്മുടെ അടുത്ത പാഠത്തിൽ, സംഭവ-ബഹുലമായ ചൊവ്വാഴ്ചയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം നാം തുടരും. നമ്മുടെ ഈ അവതരണം നാം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ എതിരിടൽ ദിവസത്തിൽ നിന്ന് യേശു നടന്നെന്നു എന്ന് ഊന്നിപ്പറയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. “വിജയി ... അപ്പോഴും ചാമ്പ്യൻ തന്നെ.”

ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം പറയുവാനുള്ള കർത്താവിന്റെ കഴിവ് എനിക്കു ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്⁴⁰ - എന്തു പറയണമെന്നും എങ്ങനെ പറയണമെന്നും അറിയുവാൻ, എപ്പോൾ മൃദുവായിരിക്കണം, എപ്പോൾ കഠിനമായിരിക്കണം എന്നും അറിയുവാൻ. എനിക്ക് ആ കഴിവില്ല. ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുകയുമില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ അവനോട് വിശ്വസത്ത പുലർത്തി ജീവിച്ചാൽ എനിക്കും, കൂടെ അവസാനം വിജയിക്കുവാൻ കഴിയും എന്ന് അറിയുന്നത് ആശ്വാസപ്രദം തന്നെ (വെളിപ്പാട് 15:2)!

പ്രസംഗക്കുറിപ്പുകൾ

ഇന്ന്, ഉയർത്തപ്പെട്ടപ്പിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം യേശുവിന്റെ കാലത്ത് സദുക്യർ നിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. പുനരുത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസംഗത്തിന് സദുക്യരുടെ ഉപായ ചോദ്യം ആമുഖമായി നിങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാം.

യേശുവിന്റെ പ്രസ്താവനയിലെ “വലുതും” “രണ്ടാമത്തേതും” ആയ കല്പനകളിൽ പല ഉപദേശ സാധ്യതകളും ഉണ്ട്. “എല്ലാം കൊണ്ടും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കൽ” എന്ന ഒരു പ്രസംഗം വലിയ കല്പനയെക്കുറിച്ച് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉണ്ട്. തന്നോട് ചോദിച്ചയാളോട് ഉള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകൾ “നീ ദൈവരാജ്യത്തിൽ നിന്നും അകന്നവനല്ല” (മർക്കൊസ് 12:34), എന്നത് മറ്റൊരു സമീപനമാണ്. തന്റെ ശത്രുക്കളോടുള്ള യേശുവിന്റെ ചോദ്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവീകത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രസംഗമായി എടുക്കാം: “അവൻ ആരുടെ പുത്രൻ?” അതേ സംഭവത്തെ എടുത്ത് “ക്രിസ്തുവിന്റെ വൈപരീത്യം” എന്നതിനെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കാം. മെക്ക് ഗാർവേ എഴുതി,

സങ്കീർത്തനങ്ങൾ [110] ദാവീദിന്റെ കർത്താവായ മശിഹായെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു, മറ്റു തിരുവെഴുത്തുകൾ അവനെ ദാവീദിന്റെ പുത്രനെന്ന് വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ തിരുവെഴുത്ത് ക്രിസ്തുവിനെ കീഴടക്കുന്നവനെങ്കിലും കഷ്ടത ഏൽക്കുന്നവൻ, ദൈവമെങ്കിലും മനുഷ്യനായവൻ , മരിക്കുന്നവനെങ്കിലും ജീവിക്കുന്നവൻ, വിധിക്കപ്പെട്ടവനെങ്കിലും വിധിക്കുന്നവൻ.... തന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചോ തിരുവെഴുത്തുകളിൽ അവനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ചോ യഹൂദ പ്രമാണിമാർ ഒരുവശം മാത്രമാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്, അതുകൊണ്ട് അവർ ഇടറിപ്പോയി. ⁴¹

ഇന്നും അനേകരുടെ മനസ്സിൽ യേശുവിനെക്കുറിച്ച് ഒരു-വശം മാത്രമോ അല്ലെങ്കിൽ അപൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുന്നവരോ ഉണ്ട്.

മത്തായി 23 ലും മർക്കൊസിലും ലൂക്കൊസിലും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രണ്ടു ചെറിയ വേദഭാഗങ്ങളിലും പ്രസംഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “പരീശന്മാരുടെ പുളിച്ചമാവ് സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ എന്ന പാഠത്തിൽ മത്തായി 23 ന്റെ പ്രസംഗക്കുറിപ്പുകൾ ഉണ്ട്”. പ്രസംഗങ്ങൾക്കുള്ള സ്പ്രിങ് ബോർഡുകളായി മത്തായി 23 ലെ വേദഭാഗങ്ങളിൽ കാണാം. മാനസാന്തരത്തിന്റെ ആവശ്യകഥയെക്കുറിച്ചുള്ള പൊതുവായ പ്രസംഗത്തിന് വാക്യം 3 ഉപയോഗിക്കാം: “അവർ പറയുന്നത് ..., ചെയ്യരുത്.” വാക്യം 8 നെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിച്ചാൽ എങ്ങനെ ഇരിക്കും: “നിങ്ങൾ എല്ലാവരും സഹോദരന്മാർ”? വാക്യം

15 ഉപയോഗിച്ച് “വ്യക്തിപരമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിലെ ചില അപകടങ്ങൾ” എന്റെ പ്രസംഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യ പുസ്തകത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം വാക്യം 24 നെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളതായിരുന്നു: “ഒട്ടകങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ!”⁴² പിൻവരുന്ന “പരീശന്മാരുടെ പുളിച്ചമാവിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ,” എന്ന പ്രസംഗത്തിൽ കൂടുതൽ ആശയങ്ങൾ കാണാം.

കുറിപ്പുകൾ

¹മുമ്പിലത്തെ പാഠത്തിൽ നാം ശ്രദ്ധിച്ചതുപോലെ, യേശു ഇവിടെ ന്യായവിധിയെ കുറിച്ച് ഉപദേശിച്ചത് ചൊവ്വാഴ്ചകുപകരം ബുധനാഴ്ച രാവിലെയാണെന്ന് ചിലർ കരുതുന്നു. ²ഇത് ക്രിസ്തുവിന്റെ അവസാന പരസ്യപ്രസംഗം ആണെന്ന് പല എഴുത്തുകാരും സൂചിപ്പിക്കുന്നു, അത് അങ്ങനെ ആയിരിക്കാം എന്റെ യോജിപ്പിൽ, ക്രൂശിൽ ഉയർത്തപ്പെടുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള യേശുവിന്റെ പരസ്യപ്രസംഗമായി ഞാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (യോഹന്നാൻ 12:20-36). ³പുനരുത്ഥാനത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത ഒരു വിഭാഗമായിരുന്നു സദുക്യർ. യവന വഴികൾ അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. അധികാരത്തിലുള്ളവരെ പിൻതാങ്ങുന്ന മനോഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നത് കൊണ്ട് അവർ നയിക്കുന്ന ഒരു ശക്തി ആയിരുന്നു. ⁴സദുക്യരും പരീശന്മാരും തമ്മിൽ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പോരാട്ടത്തിന്റെ ചിത്രീകരണത്തിന് പ്രവൃത്തികൾ 23:6-9 നോക്കുക. ⁵മോശെ ലിവറോട് ലാ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതാണ് അവരുടെ പതിവ് പഴയ ഒന്നായിരുന്നു (ഉല്പത്തി 38:8 നോക്കുക). രൂത്തിന്റെ സംഭവത്തിലെ രസകരമായ ഭാഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ലിവറോട്ലാ ആയിരുന്നു (രൂത്ത് 3:1-4:12). ⁶കാർട്ടർ അതിനെ വിളിച്ചത് “സെൽഡം-ലൂസ്ഡ് ലാ” എന്നാണ് (ജോൺഫ്രാൻലിംഗ് കാർട്ടർ, എലേമാൻ ഹാർമണി ഓഫ്ദ ഗോസ്പൽസ് (നാഷ്വിലെ: ഗ്രോഡ് മാൻ പ്രസ്സ്, 1961), 260. ⁷രണ്ടു വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളും ഞാനും അജ്ഞരായിരിക്കരുത്, അവ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും തിരുവെഴുത്തുകളും ആണ്! ⁸ചിലർ, മോർമോണെ പോലുള്ളവർ, ഈ വേദഭാഗം മനസ്സിലാക്കാത്തതുകൊണ്ട് വിവാഹബന്ധം കല്പനകളെപ്പറ്റിയും ഉണ്ട് എന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ⁹അതിനർത്ഥം ഈ ജീവിതത്തിലെ നമ്മുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളോട് പ്രത്യേകമായ ബന്ധം വേണ്ടോ എന്നല്ല, പിന്നെയോ നമ്മുടെ ബന്ധത്തിൽ പിന്നീട് വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകും എന്നാണ്; നമുക്ക് ജഡീകമായ ബന്ധമല്ല പിന്നീട്, ആത്മീകമായ ബന്ധമാണുള്ളത്. ¹⁰ജെ. ഡബ്ല്യു. മെക്ഗാർവേ ആന്റ് ഫിലിപ്പ് വൈ പെന്റ് ലെറ്റർ ദ ഫോർഫോൾഡ് ഗോസ്പൽസ് (സിന്സിനാറ്റി; സ്റ്റാൻഡേർഡ് പബ്ലിഷിംഗ് ഫൗണ്ടേഷൻ എൻ.ഡി.), 602.

¹¹ആളുകളുമായി പഠിക്കുമ്പോൾ അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന അധികാരത്തോട് കൂടി തുടങ്ങുക. ¹²ഇബിട്. ¹³അനുമതി പ്രമാണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചക്ക്, “ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം, 4 ലെ ഞാൻ കരുടനായിരുന്നു, ഇപ്പോൾ കാണുന്നു. എന്ന ഈ പുസ്തകത്തിലെ പാഠം നോക്കുക.” ¹⁴ഉപദേശത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേക വാക്കുകളിൽ ശ്രദ്ധിക്കരുത് എന്നാണ്. വാക്കിന്-വേണ്ട-വാക്ക് ദൈവശ്വാസീയതയെ ചിലർ തള്ളിക്കളയുന്നുണ്ട്. ഒരൊറ്റ വാക്കിന്റെ കാലം ഉപയോഗിച്ച് തന്റെ പോയിന്റിന് യേശു ഊന്നൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ¹⁵മർക്കൊസ് അവനെ ശാസ്ത്രി എന്നാണ് വിളിച്ചത് (മർക്കൊസ് 12:28). അവന് പ്രത്യേക പ്രാഗത്ഭ്യം ഉണ്ടായിരുന്നത് ആഭ്യന്തര നിയമത്തിലായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ മതപരമായ നിയമത്തിലായിരുന്നു. ¹⁶ആ വ്യക്തികളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ചർച്ചക്ക് ഈ

പുസ്തകത്തിൽ മുമ്പ് കാണുന്നത് നോക്കുക. ¹⁷ഈ വിവരണത്തെ മത്തായി 22:34, 41 മായി താരതമ്യം ചെയ്യുക. യേശുവും ന്യായ ശാസ്ത്രീയും തമ്മിൽ ചർച്ചചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവർ “ഒന്നിച്ചുകൂടി.” ലിവിംഗ് ബൈബിളിൽ മത്തായി 22:41 സമാന്തര പ്രയോഗം നടത്തിയിരിക്കുന്നത്, “പിന്നെ, പരീശന്മാർ ചുറ്റും കൂടിയപ്പോൾ, അവൻ അവരോടു ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ...” ¹⁸എച്ച്. ഐ. ഹെസ്റ്റർ, *ദ ഹാർട്ട് ഓഫ് ദ ന്യൂ ടെസ്റ്റ് മെന്റ്* (ലിബെർട്ടി, മോ.:കാളിറ്റി പ്രസ്, 1963), 193. ¹⁹ആ സംഭവത്തിന്റെ വിശദമായ ചർച്ചക്ക്, ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം, 4 ലെ “ഇടയന്റെ വിചാരം” എന്ന പാഠം നോക്കുക. ²⁰ഫലത്തിൽ, മുൻപ്, യേശു ആ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകിയതുകൊണ്ട്, പിന്നെ എന്തിനാണ് വീണ്ടും ആ ചോദ്യം ചോദിച്ചത് എന്ന് ഒരാൾ അതിശയിച്ചേക്കാം. വീണ്ടും ചോദിക്കുവാൻ കാരണം, ക്രിസ്തു അതിന് ഉത്തരം പറയുമ്പോൾ വിവാദമാകയും പുരുഷാരത്തിൽ ഒരു വിഭാഗം പിരിഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യുമെന്ന് അവർ വിചാരിച്ചേക്കാം. എങ്ങനെയായാലും, മുമ്പിലത്തെ സാഹചര്യം യേശുശലേമിനു പുറത്തായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത അവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നില്ല.

²¹മർക്കൊസ് 12:29, 30 നെ കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചക്ക് “എല്ലാകൊണ്ടും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കൽ” എന്ന പാഠം നോക്കുക. ²²“രണ്ടാമത്തെ” കല്പന ഏതെന്ന് യേശുവിനോട് ആരും ചോദിച്ചിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുള്ള ആളുകൾ പറയും “അതു അയാൾ സൗജന്യമായി എറിഞ്ഞു കൊടുത്തതാണ്” ²³“രണ്ടാമത്തെ കല്പന” യെ കുറിച്ച് പുതിയനിയമ എഴുത്തുകാർ അതേ വിവേചനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട് (റോമർ 13:8-10; ഗലാത്യർ 5:14; യാക്കോബ് 2:8 നോക്കുക). ²⁴ന്യായശാസ്ത്രീ പരീശന്മാരെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു എന്നാണ് മത്തായി സൂചിപ്പിച്ചത് (മത്തായി 22:34, 35), എന്നാൽ മർക്കൊസ് സൂചിപ്പിച്ചത് ന്യായശാസ്ത്രീയുടെ ചോദ്യം പരപ്രേരണകൂടാതെയുള്ളതും ആത്മാർത്ഥവുമായിരുന്നു എന്നാണ് (മർക്കൊസ് 12:28), രണ്ടു വിവരണങ്ങളും വൈപരീത്യമുള്ളവയല്ല. പിന്നെയോ പ്രശംസനാർഹമാണ്: പരീശന്മാർക്ക് ഇനി എന്തു ചെയ്യണമെന്ന പരിഭ്രാന്തിയിലായപ്പോൾ, അവരിൽ പെട്ട ഒരാൾ (ന്യായശാസ്ത്രീ) ഒരുപക്ഷെ സ്വയമായി യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ചോദിച്ചതാകാം, ഉത്തരം ആഗ്രഹിച്ച് ചോദിച്ചതാകാം. അവന്റെ ആത്മാർത്ഥ താല്പര്യത്തെ പരീശന്മാർ ഒരുപക്ഷെ അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. ²⁵അവന്റെ പ്രതികരണം ഒരുപക്ഷെ അവന്റെ സഹപരീശന്മാർക്ക് അമ്പരപ്പ് ഉണ്ടാക്കിയേക്കാം. ²⁶മത്തായി പറഞ്ഞതനുസരിച്ച്, യേശു പരീശന്മാരോട് ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ശ്രദ്ധിക്കുന്ന എല്ലാവരോടുമായിട്ടാണ് യേശു ആ ചോദ്യം ചോദിച്ചതെന്ന് മർക്കൊസ് 12:35 സൂചിപ്പിക്കുന്നു. തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന എല്ലാവരോടും ചോദിച്ചതെന്ന് യേശു ചോദിച്ചതെന്ന് ലൂക്കൊസ് 20:40, 41 സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ എല്ലാ വിവരണങ്ങളും ശരിയാണ്: ചെവിയുള്ള എല്ലാവരോടും ചോദിച്ചത് അവൻ ആ ചോദ്യം ചോദിച്ചത്, എന്നാൽ പ്രത്യേകിച്ചു അതിനു ഉത്തരം പറയുവാൻ പരീശന്മാരോട് അവൻ വെല്ലുവിളിച്ചു (അവർ അവനെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് ചിരിക്കുകയായിരുന്നു). ²⁷മശിഹാ നിബന്ധനകൾ അവൻ നിറവേറ്റി (മത്തായി 1:1; റോമർ 1:3). സുവിശേഷവിവരണങ്ങളിലെല്ലാം, അവനെ “ദാവീദ് പുത്രൻ” എന്നാണ് വിളിച്ചിരിക്കുന്നത് (മത്തായി 12:23; 15:22; 20:30; 21:9, 15). ²⁸അതുകൊണ്ട് ദാവീദ് എഴുതിയ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 110:1 ദൈവശാസീയമാണെന്ന് യേശു ഉറപ്പിച്ചു. ²⁹കാർട്ടർ, 263. ആ വേദഭാഗം പത്രോസ് ഒരിക്കൽ ഉദ്ധരിച്ചു (പ്രവൃത്തികൾ 2:34, 35) എബ്രായലേഖകൻ ആവർത്തിച്ച് ഉദ്ധരിക്കുകയുണ്ടായി (എബ്രായർ 1:13; 5:6; 7:17, 21). ³⁰സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 110:1 ലെ ആദ്യത്തെ “കർത്താവ്” വലിയ അക്ഷരത്തിലാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് (“കർത്താവ്”). “കർത്താവ്” (എല്ലാം വലിയ അക്ഷരത്തിൽ) സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധനാമത്തെയാണ്. മൂല എബ്രായതിരുവെഴുത്തിൽ (അതിൽ സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ ഇല്ല) ആ വിശുദ്ധനാമത്തെ നാല് വ്യഞ്ജനാക്ഷരത്താലാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്

(അതിനെ “സേക്രഡ് ട്രാഗ്രമേഷൻ” അല്ലെങ്കിൽ “വിശുദ്ധമായ നാല് അക്ഷരങ്ങൾ”): (യാഹ് എന്നതിനെ ജാഹ് എന്നും പറയാം). ദൈവനാമം വ്യഥാ എടുക്കുമോ എന്ന ഭയത്താൽ യെഹൂദന്മാർ ഈ നാമം ഉച്ചരിച്ചിരുന്നില്ല. കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യഥാർത്ഥം ഉച്ചാരണം തന്നെ ഇല്ലാതായി. സ്വരങ്ങൾ വ്യഞ്ജനങ്ങളോട് ചേർക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഏതു സ്വരം എവിടെ ചേർക്കണം എന്നറിയാതെയായി. ആ പേർ ഉച്ചരിക്കേണ്ടത് “യാഹോ” എന്നാണെന്ന് പലരും കരുതി. ചിലർ എബ്രായ വാക്കായ “കർത്താവ്” എന്നതിന്റെ സ്വരങ്ങൾ ചേർത്ത് “യെഹോവാ” എന്ന് രൂപപ്പെടുത്തി. ആ പേർ ഉച്ചരിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്ന് നമുക്ക് അറിയാതെയാൽ, പല തർജ്ജിമകാരും, എൻഐഎസ്ബി അടക്കം ദൈവത്തിന്റെ “വിശുദ്ധനാമത്തെ” ആ പേരിനു പകരം “കർത്താവ്” എന്നാക്കി.

³¹തർജ്ജനം എന്ന വെല്ലുവിളി, സമയാസമയങ്ങളിൽ ഓരോ ഉപദേശ്യാവാവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട് (2 തിമൊഥെയോസ് 4:1-5). ³²“പരീശന്മാരുടെ പുളിച്ചുമാവ് സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ” എന്ന പാഠത്തിൽ നാലാമത്തെ സാധ്യമായ കാരണം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ³³എല്ലാവർക്കും ഒരേ സമീപനം എടുക്കുക പ്രയാസമാണ്. ചിലർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് പോയിന്റുകളോടുകൂടിയ സന്ദേശമാണ്. ³⁴ഡേവിഡ് സ്മിത്ത്, *അവർ ലോഡ്സ് എർത്ത്ലി ലൈഫ്* (ന്യൂയോർക്ക്:ജി. എച്ച്. ഡോറാൻ, 1926), 353; കോട്ടഡ് ഇൻ എച്ച്. ഐ. ഹെസ്റ്റർ, ദ ഹാർട്ട് ഓഫ് ദ ന്യൂടെസ്റ്റമെന്റ് (ലിബെർട്ടി, മോ:കാളിറ്റി പ്രസ്, 1963), 194. ³⁵*ഹുപോക്രിടെസ്* എന്നത് ഒരു സംയുക്ത വാക്കാണ്, “വിധിക്കുക” എന്നതിനുള്ള വാക്കും (ക്രിസെസ്; ഉച്ചരിച്ചിരിക്കുന്നത് “ക്രി-ടെയ്സ്”) പ്രിഫോസിഷൻ ആയ ഹുപോ എന്ന വാക്കും അർത്ഥം “അണ്ടർ” അല്ലെങ്കിൽ “ബൈ” എന്നാണ്. ³⁶ഈ വേദഭാഗത്തെ മത്തായി 3:7; 12:34; ലൂക്കോസ് 3:7. ³⁷കാർട്ടർ, 265. ³⁸ഫുട്ട്നോട്ട് 2 അവലോകനം ചെയ്യുക. ³⁹ബി. എസ്. ഡീ, *“ആൻ ഔട്ട്ലൈൻ ഓഫ് ന്യൂടെസ്റ്റമെന്റ് ഹിസ്റ്ററി”* ട്രൂത്ത് ഫോർ ടുഡേ (മാർച്ച് 1992), 25. ⁴⁰പലപ്പോഴും യേശു ആയിരുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഞാൻ ആയിട്ടുണ്ട്:മതപരമായ ശത്രുക്കൾ ചുറ്റും കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഒരാൾ ഉച്ചത്തിൽ എന്നോട് ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ഞാൻ അതിനുള്ള ഉത്തരം പറഞ്ഞു തീരുന്നതിനു മുൻപ് മറ്റൊരു വശത്തുനിന്നു വേറൊരാൾ ഉച്ചത്തിൽ വേറൊരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ആ സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്ന് വിജയിയായോ ചോമ്പുനായോ അല്ല പുറത്തു വന്നത്.

⁴¹മെക്ഗാർവേ ആന്റ് പെൻലൈറ്റൺ, 605. ⁴²ഡേവിഡ് റോപ്പർ, *ദ ഡേ ക്രൈസ്റ്റ് കെയിം* (വീണ്ടും) *ആന്റ് അദർ സെർമൺസ്* (ഡബ്ലിംഗ്:ക്രിസ്ത്യൻ പബ്ലിഷിങ്ങ് കമ്പനി., എൻ. ഡി.), 161-74.